

Arrest

nr. 233 887 van 11 maart 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 17 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij werd op 20 juni 2006 als vluchteling erkend.

Op 28 juni 2017 wordt de verzoekende partij door het Hof van beroep van Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijftien maanden wegens deelname aan enige activiteit van een terroristische groep zij het ook door het verstrekken van gegevens of materiële middelen aan een terroristische groep of door het in enigerlei vorm financieren van enige activiteit van een terroristische groep, terwijl geweten is dat de deelname bijdraagt tot het plegen van een misdaad of wanbedrijf door de terroristische groep.

Op 24 augustus 2017 vraagt de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) om de

mogelijkheid van intrekking van de vluchtelingenstatus van de verzoekende partij te onderzoeken en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

Op 19 september 2017 stuurt de commissaris-generaal een brief naar de verzoekende partij waarin hij aangeeft dat het geven dat de verzoekende partij strafrechtelijk veroordeeld is aanleiding kan geven om de vluchtelingenstatus in te trekken op basis van artikel 55/3/1, §1 van de wet van 15, december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De commissaris-generaal geeft aan dat hij de verzoekende partij op 29 september 2017 hierover wenst te horen zodat de verzoekende partij op dit element kan reageren en de redenen aanhalen tot behoud van haar status.

Op 29 september 2017 wordt de verzoekende partij gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen teneinde haar de gelegenheid te geven om mondeling op dit element te reageren en de redenen aan te halen tot behoud van haar status.

Op 19 oktober 2017 neemt de commissaris-generaal de beslissing waarbij hij de vluchtelingenstatus van de verzoekende partij intrekt. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U bent sinds 2005 gehuwd met Z. M. (...) (O.V. (...)), met wie u 3 minderjarige kinderen heeft, die in België werden geboren.

Op 8 december 2005 vroegen u en uw vrouw asiel in België. U verklaarde in het kader van uw eerste asielaanvraag dat uit Tsjetsjenië was gevlucht omdat u werd vervolgd door de Russische autoriteiten. Uw vader zou zich in 2000 bij de rebellen hebben aangesloten. Sindsdien ontving u geen nieuws meer van hem. In 2002 of 2003 werden u en uw broer opgepakt tijdens een zuiveringsactie. Er werd gevraagd waar jullie vader zich bevond. Vervolgens werden jullie vrijgekocht door familieleden. In 2003 of 2004 werd u bij een controlepost van een bus gehaald en in een cel geplaatst. Opnieuw werd u ondervraagd over uw vader. Een dag later werd u vrijgelaten. Op 23 oktober 2005 vielen Russische militairen binnen in uw woning met het doel u te arresteren. U kon ontkomen, maar uw broer Adam werd meegenomen door de militairen. U dook meteen onder eerst in Tsjetsjenië, nadien in Ingoesjetië. Op 7 november 2005 werd het verminkte lijk van uw broer teruggevonden. Op 4 december 2005 vertrok u uit de Russische Federatie. U kwam aan in België op 8 december 2005. Op 20 juni 2006 werden u en uw vrouw erkend als vluchteling.

Op 28 juni 2017 werd u door het Hof van Beroep van Gent definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijftien maanden wegens deelname aan enige activiteit van een terroristische groep, zij het ook door het verstrekken van gegevens of materiële middelen aan een terroristische groep of door het in enigerlei vorm financieren van enige activiteit van een terroristische groep, terwijl geweten is dat de deelname bijdraagt tot het plegen van een misdaad of wanbedrijf door de terroristische groep.

Op 31 augustus 2017 ontving het Commissariaat-generaal een brief waarin de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verzocht om de mogelijkheid van de intrekking van de vluchtelingenstatus te evalueren en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

B. Motivering

U werd op 20 juni 2006 erkend als vluchteling.

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u erkend werd als vluchteling, heden uw vluchtelingenstatus moet worden ingetrokken.

Immers, er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald het arrest van het Hof van Beroep van Gent van 28 juni 2017. Uit dit arrest blijkt dat u definitief veroordeeld werd wegens deelname aan enige activiteit van een terroristische groep, zij het ook door het verstrekken van gegevens of materiële middelen aan een terroristische groep of door het in enigerlei vorm financieren van enige activiteit van een terroristische groep, terwijl geweten is dat de deelname bijdraagt tot het plegen van een misdaad of wanbedrijf door de terroristische groep. De rechtbank van eerste aanleg van Brugge had voordien reeds geconcludeerd dat u had deelgenomen aan enige activiteit van een terroristische groep, zijnde 'Jaish al Muharjireen wal Ansar', wetende dat uw deelname bijdroeg aan het plegen van misdaden of wanbedrijven door die terroristische groep, dit door een derde (de eerste beklaagde) te helpen in zijn transport naar Syrië om er te gaan strijden voor 'Jaish al Muharjireen wal Ansar'. (vonnis Rechtbank van eerste Aanleg van Brugge d.d.23/12/2016, p.37-38) Het Hof van Beroep oordeelde dat het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg correct gemotiveerd was, en hernam de overwegingen ervan en maakte ze tot de zijne. (arrest Hof van Beroep van Gent d.d. 28/06/2017, 47^e-48^e blad)

Artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus kan intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. Hierbij dient benadrukt te worden dat het CGVS gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het in kracht van gewijsde gegane arrest van het Hof van Beroep van Gent van 28 juni 2017.

Dienaangaande dient te worden vastgesteld dat de rechtbank van eerste aanleg van Brugge in haar vonnis van 23 december 2016 stelde dat u niet in aanmerking kwam voor bepaalde gunstmaatregelen bij de straftoemeting gelet op de aard, ernst en zwaarwichtigheid van de feiten en de omstandigheden waarin deze gepleegd werden, en het feit dat een maatschappelijke terechtwijzing onder de vorm van een straf absoluut noodzakelijk was om u de ernst van de feiten in te doen zien. De rechtbank oordeelde voorts over de door u verleende hulp aan de eerste beklaagde dat “dergelijke steun de overdracht van Syriëstrijders naar het conflictgebied [vergemakkelijkt], waardoor het bijdraagt aan de menselijke ellende die aldaar wordt aangericht en die ook in België zijn gevolgen heeft gehad.” (vonnis d.d.23/12/2016, p.51) Het Hof van Beroep trad in haar arrest “de pertinente motieven van de eerste rechter (blz. 51-52 vonnis a quo) op het vlak van de straftoemeting” integraal bij en nam ze over. Het Hof stelde voorts dat “de door de eerste rechter opgelegde straffen [...] volledig gerechtvaardigd en noodzakelijk [zijn] teneinde de beklaagde de bijzondere ernst van de door hem gepleegde feiten te doen inzien en hem ertoe aan te zetten niet te recidiveren.” (arrest d.d.28/06/2017, 50^e blad)

Het is een essentieel kenmerk van de activiteiten van een terroristische groep dat zij een gevaar voor de samenleving inhouden. Een terroristische groep wordt in artikel 139 van het Strafwetboek gedefinieerd als “iedere gestructureerde vereniging van meer dan twee personen die sinds enige tijd bestaat en die in onderling overleg optreedt om terroristische misdrijven te plegen, als bedoeld in artikel 137”. Een terroristisch misdrijf wordt in artikel 137 §1 Sw omschreven als “het misdrijf bepaald in de §§ 2 en 3 dat door zijn aard of context een land of een internationale organisatie ernstig kan schaden en opzettelijk gepleegd is met het oogmerk om een bevolking ernstige vrees aan te jagen of om de overheid of een internationale organisatie op onrechtmatige wijze te dwingen tot het verrichten of het zich onthouden van een handeling, of om de politieke, constitutionele, economische of sociale basisstructuren van een land of een internationale organisatie ernstig te ontwrichten of te vernietigen”. Van een persoon die, zoals u, definitief veroordeeld werd wegens deelname aan enige activiteit van een terroristische groep kan dan ook aangenomen worden dat hij een reëel gevaar voor de samenleving vormt. Een verdere bevestiging hiervan kan gevonden worden in het arrest van het Hof van Beroep waar dit stelt dat u reeds politieel gekend stond voor uw extremistische geloofsovertuiging en er tevens gesprekken geregistreerd werden waaruit uw radicaal-extremistisch gedachtengoed blijkt. (arrest d.d.28/06/2017, 48^e blad) Ook uit de nota van de Veiligheid van de Staat d.d.07/06/2017 blijkt dat u gekend bent als “moslimextremist”. Tevens blijkt uit het arrest van het Hof van Beroep dat u de beschuldigingen aan uw adres steeds bent blijven ontkennen (arrest d.d.28/06/2017, 48^e blad), hetgeen wijst op een gebrek aan schuldinzicht. Zij er ten slotte op gewezen dat uit het arrest van het Hof van Beroep van Gent van 5 februari 2015 – waarbij het beroep werd behandeld dat was ingesteld door het Openbaar Ministerie tegen de beslissing van de rechtbank van eerst aanleg van Brugge van 18 februari 2014 waarbij uw verzoek tot nationaliteitskeuze gegrond was verklaard – blijkt dat op 10 februari 2012 werd vastgesteld dat u in het bezit was van meerdere verboden wapens. (arrest d.d.05/02/2015, p.5) Dit vormt een verdere aanwijzing van uw gevaarlijke persoonlijkheid en een ernstig gebrek aan normbesef.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg dient de vluchtelingenstatus die u eerder werd toegekend, heden te worden ingetrokken.

Teneinde u de kans te bieden elementen voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen, werd u op 19 september 2017 opgeroepen om op 30 september 2017 gehoord te worden door een medewerker van het CGVS. U verklaarde in dit verband dat uw veroordeling wegens deelname aan de activiteiten van een terroristische groep niet terecht is omdat u helemaal geen idee zou hebben gehad waarmee de personen aan wie u bijstand hebt geboden mee bezig waren. U verklaarde herhaaldelijk dat u helemaal niet wist dat zij betrokken waren bij terroristische activiteiten omdat zij slechts kennissen waren, waardoor u niet op de hoogte zou zijn geweest van hun religieus gedachtengoed of hun plannen. Wat betreft uw hulp aan een persoon voor het transport naar Syrië, verklaarde u dat het ging om een vriendendienst voor een kennis, waarbij u niet op de hoogte was van het werkelijke doel van zijn reis. Toen er werd gepeild naar uw eigen religieuze overtuigingen – of u zich tot een bepaalde strekking binnen de islam rekent, of dat u een meer strikte beleving van het geloof aanhangt – verklaarde u dat u wel een praktiserende moslim bent, maar dat de islam voor u ‘vrede betekent’, dat ‘iedereen welkom is’ en dat ‘radicalisme en fanatisme zaken zijn die buiten de islam vallen’ (CGVS 30/09/2017, p. 5-6, 10). Deze elementen zijn geen gegronde redenen voor het behoud

van uw vluchtelingenstatus. Uit het arrest van het Hof van Beroep van Gent van 28 juni 2017 blijkt immers dat de rechter het "totaal onmogelijk" achtte dat u niet op de hoogte zou zijn van het specifieke doel van de reis van de persoon die met uw hulp naar Syrië vertrok. De rechter oordeelde verder dat uit de verschillende stukken in het strafdossier bleek dat u "nauwe contacten" onderhield met verschillende medebeklaagde in het strafdossier. Daarenboven blijkt uit het arrest van het Hof van Beroep dat u reeds politieel gekend stond voor uw extremistische geloofsovertuiging en er tevens gesprekken geregistreerd werden waaruit uw radicaal-extremistisch gedachtengoed blijkt. (arrest d.d.28/06/2017, 48^e blad) Ook uit de nota van de Veiligheid van de Staat d.d.07/06/2017 blijkt dat u gekend bent als "moslimextremist". Het Commissariaat-generaal is gebonden door de kracht van het gewijsde van deze definitieve veroordeling door het Hof van Beroep.

U legde geen documenten neer deze appreciatie zouden kunnen veranderen.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de vluchtelingenstatus moet ingetrokken worden omdat de asielzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar de Russische Federatie. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §1 van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van het beginsel van eenheid van het gezin, van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. Het standpunt van de verzoekende partij

In een eerste middel betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij ten onrechte van oordeel is dat zij een gevaar vormt voor de samenleving. De verzoekende partij wijst in dit kader op de wettelijke kwalificatie en de aard van haar veroordeling. De verzoekende partij stelt dat opdat artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet van toepassing zou kunnen zijn, moet er sprake zijn van een bijzonder ernstig misdrijf én hierdoor redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de samenleving of de nationale veiligheid. Zij meent dat in haar geval geen van beide voorwaarden vervuld zijn. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij niet kan vasthouden aan haar redenering dat ze een bijzonder ernstig misdrijf gepleegd heeft, gezien de wettelijke kwalificatie als wanbedrijf die zich opdringt overeenkomstig artikel 25 van het Strafwetboek. De verzoekende partij meent dat om als een bijzonder ernstig misdrijf te kunnen worden beschouwd, op zijn minst de kwalificatie van 'misdad' moet worden verondersteld, namelijk die misdrijven waarvoor een straf van minstens 5 jaar wordt opgelegd. Waar de verwerende partij zich beroept op de verwoording van het Hof van Beroep te Gent, moet toch vastgesteld worden dat dit arrest dan wel spreekt over 'bijzonder ernstige feiten', maar nergens het misdrijf als dusdanig bestempelt. De verzoekende partij beklemtoont dat zij louter hulp bood aan de activiteiten van een terroristische groepering. Bijgevolg laat de verwerende partij na de situatie van verzoeker in concreto te beoordelen. Immers staat het louter hulp bieden aan dergelijke activiteiten niet gelijk aan het vormen van een gevaar voor de samenleving. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij zich bijgevolg ten onrechte enkel baseert op haar veroordeling om te besluiten dat zij een gevaar vormt voor de samenleving. De verwerende partij kan niet zomaar, zonder motivering in concreto beweren dat zij een gevaar zou betekenen voor de samenleving of de nationale veiligheid.

In een tweede middel betoogt de verzoekende partij dat zij door de bestreden beslissing verplicht zal worden om in de illegaliteit te leven. De verzoekende partij stelt dat dit niet strookt met de geest van de wet en het arrest van het Hof van Beroep te Gent van 28 juni 2017,

namelijk het beschermen van de samenleving. Meer zelfs, door de huidige bestreden beslissing vergroot de verwerende partij net het gevaar voor de samenleving. De verzoekende partij wijst er vervolgens op dat in de bestreden beslissing gesteld wordt dat zij noch direct noch indirect teruggedleid kan worden naar de Russische Federatie. Meer bepaald is volgens de verwerende partij een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij aldus aanvaardt dat zij niet terug kan gaan naar haar land van herkomst. Toch is de verwerende partij eveneens van oordeel dat haar vluchtelingenstatus ingetrokken moet worden. De verwerende partij baseert zich hiervoor op wetsbepalingen die door de wetgever in het leven zijn geroepen met als ratio legis het beschermen van de Belgische samenleving. De verzoekende partij is van mening dat de verwerende partij uit het oog verliest dat zij na het voltooien van haar gevangenisstraf, verplicht zal zijn in de illegaliteit te moeten leven in België, aangezien een terugkeer naar haar land van herkomst onmogelijk is. De verzoekende partij vervolgt dat het belanden in de illegaliteit absoluut nefast is voor de re-integratie van gedetineerden met een 'geradicaliseerd' profiel. In de illegaliteit komt men immers veel sneller in aanraking met het criminele milieu wat absoluut nefast is voor re-integratie in de samenleving. Wie illegaal is heeft immers geen enkele mogelijkheid op de reguliere arbeidsmarkt en moet bijna automatisch zijn heil gaan zoeken in het clandestien milieu. De verzoekende partij vervolgt: *"De correlatie tussen illegaliteit en criminaliteit wordt wetenschappelijk onderbouwd:*

"Zeker de afgewezen asielmigranten uit deze landen kennen een zeer hoge criminaliteitsgraad, oplopend tot 19% à 20% bij afgewezen asielmigranten uit de voormalige Sovjet-Unie, Algerije, Angola, Sierra Leone en Guinee." (stuk 7, J. de Boom, E. Snel en G.B.M. Engbersen, "Asielmigratie en criminaliteit", 29 mei 2008, te consulteren op <https://repub.eur.nl/pub/17966/>, verzoeker zet vet)

Objectieve informatie toont eveneens aan dat een begeleiding op maat de enige manier is om iemand als verzoeker, die door het strafrecht als 'geradicaliseerd' werd bestempeld terug op te nemen in de samenleving:

"Tegen eind dit jaar starten de Vlaamse Justitiehuizen een project voor geradicaliseerde ex-gedetineerden, samen met imam Khalid Benhaddou en hoofdconsulent Saïd Aberkan. Bij de opvolging van de voorwaarden van een geradicaliseerde, zal de justitieassistent een beroep kunnen doen over gescreende moslimdeskundigen." (stuk 5, De Standaard, "Justitiehuizen gaan geradicaliseerde ex-gedetineerden opvolgen", 8 november 2017, te consulteren op http://www.standaard.be/cnt/dmf20171107_03174603, verzoeker zet vet)

"Als we niet willen dat ze hier als tikkende tijdbommen rondlopen, móéten we ermee aan de slag. Los daarvan moet onze maatschappij er ook echt voor durven te kiezen om geld, tijd en energie te investeren in die zogenaamd 'verloren' jongeren. Als deze reeks ons één ding geleerd heeft, is het dat ze niet verloren zijn. Omar toont dat veel van de jongeren die in de netten van IS verstrikt raakten te redden zijn. Hij is geen unicum: ook andere Syriëstrijders zijn inmiddels weer op het 'juiste' pad – denk aan Vilvoordenaar Elias T. of de Waalse bekeerlinge Laura Passoni, die een boek schreef over haar ervaringen." (stuk 3, De Standaard, "Nee, ze zijn niet verloren", 13 november 2017, te consulteren op http://www.standaard.be/cnt/dmf20171112_03182700, verzoeker zet vet)

"De voorbije jaren is een twintigtal Syriëstrijders teruggekeerd naar Aarhus. Bij hun thuiskomst werden ze niet gestraft, maar reikte de stad hen de hand. Ze kregen medische zorg en psychische begeleiding, en werden bijgestaan om een woning en werk te vinden. 'Het leek ons de beste oplossing. We hadden geen enkel bewijs dat ze in Syrië strafbare feiten gepleegd hebben', zegt Allan Aarslev, die het integratieproject begeleidt vanuit de politie. De aanpak is controversieel, geeft hij toe. Maar Aarhus heeft het gelijk aan zijn kant." (stuk 4, De Standaard, "Hoe Aarhus zijn Syriëstrijders integreert", 10 november 2017, te consulteren op http://www.standaard.be/cnt/dmf20171109_03179488, verzoeker zet vet)

De enige manier om de 'geest' van de wetgever in dit dossier na te leven is door verzoeker te begeleiden bij zijn re-integratie. Dit gezien een verwijdering uit de samenleving onmogelijk is omwille van de gevaren die verzoeker loopt in Rusland. Het mag duidelijk wezen dat verweerster met de bestreden beslissing het tegenovergestelde bewerkstelligt van wat de wetgever heeft beoogd bij het schrijven van de wet.

Hoe dan ook neemt verweerster een zéér groot risico door de huidige bestreden beslissing te nemen. Zij dwingt een persoon met een zogenaamd 'geradicaliseerd' profiel in de samenleving te overleven zonder

enig statuut. Waardoor hij –op zijn minst tijdelijk- in de illegaliteit zal terecht komen en aldus op geen enkele manier kan deelnemen aan een proces dat tot zijn deradicaliseren kan leiden.”

De verzoekende partij vervolgt dat daarenboven de doelstelling van re-integratie ook door het Hof van Beroep te Gent voorop gezet in haar arrest door te stellen dat:

“de door de eerste rechter opgelegd straffen (...) volledig gerechtvaardigd en noodzakelijk zijn teneinde de beklaagde de bijzondere ernst van de door hem gepleegde feiten te doen inzien en hem ertoe aan te zetten niet te recidiveren”. (administratief dossier van verweerster, arrest Hof van Beroep te Gent van 28 juni 2017)

Het Hof van Beroep te Gent geeft in haar arrest op een zeer duidelijke wijze weer dat het doel van de veroordeling is om verzoeker terug te laten integreren in de Belgische samenleving.”

De verzoekende partij meent dat een “*procedure gezinshereniging*” geen enkele slaagkans heeft gelet op de veroordeling door het Hof van Beroep en de “*openbare orde-toets*” vervat in de artikelen 13 en 43 van de Vreemdelingenwet. Om haar standpunt toe te lichten verwijst de verzoekende partij naar een ander dossier waarvan ze ook het arrest bijbrengt.

In een derde middel stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij geen rekening houdt met haar familieleden die reeds in België als vluchteling werden erkend. Hierdoor schendt de verwerende partij artikel 8 van het EVRM en het principe van familie-eenheid. De verzoekende partij preciseert dat haar echtgenote, mevrouw Z. M. (...), op 20 juni 2006 als vluchteling erkend werd. Inmiddels hebben ze samen 3 kinderen gekregen, waarvan elkeen in België is geboren én de Belgische nationaliteit draagt (stuk 9). Bestreden beslissing heeft rechtstreeks tot gevolg dat haar gezin uiteen wordt gerukt. De verzoekende partij verliest haar verblijfsstatus en komt in een juridisch limbo terecht waarbij haar wordt ‘verzocht’ haar familie achter te laten in België, in de wetenschap dat een gedwongen verwijdering haar leven in gevaar brengt. In dit kader houdt de verwerende partij volgens de verzoekende partij op geen enkele manier rekening met het belang van de kinderen die worden verplicht om toe te kijken hoe zij in België in de illegaliteit moet leven wat geheel tegenstrijdig is met de rechtspraak van uw Raad. In dit verband citeert de verzoekende partij uit een arrest van de Raad. De verzoekende partij vervolgt dat het principe van familie – eenheid eveneens door UNHCR werd bevestigd. Immers, volgens UNHCR “verkrijgen de familieleden die ten laste zijn van” het hoofd van de familie, dat erkend is als vluchteling, “normaliter het vluchtelingenstatuut”. Bovendien wordt het principe van familie – eenheid door de auteurs van het Vluchtelingenverdrag van Genève van 1951 beschouwd als “een essentieel recht van de vluchteling”. De verzoekende partij is van de overtuiging dat dit principe ook op haar zaak dient te worden toegepast en wel in die zin dat de noodzaak aan bescherming en de mogelijkheid van terugkeer naar het land van herkomst moet worden afgetoetst op het gezin als ‘eenheid’. De verzoekende partij betoogt dat de principes van het Verdrag van Genève van 1951 moeten worden begrepen in het licht van de evolutie van het algemeen internationaal recht dat het familieleven beschermt van elke persoon, inclusief vluchtelingen en vreemdelingen. Bijgevolg moeten de asielinstanties de regels van bescherming toepassen in het licht van het recht op familieleven, wat een uitgebreid gebruik met zich meebrengt van de “afgeleide” bescherming in toepassing van het principe van familie – eenheid. Nergens in de bestreden beslissing wordt er rekening gehouden met deze familieleden. Niettemin is het immers vaste rechtspraak dat het “*principe van beginsel van het eenheid van het gezin*” kan leiden tot een uitbreiding van de internationale bescherming ten behoeve van de familieleden. Hierna verwijst de verzoekende partij ook naar “*artikel 23 van Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 bepaalt met betrekking tot de instandhouding van het gezin*” om te concluderen dat er geen twijfel bestaat dat de echtgenote en de drie minderjarige kinderen deel uitmaken van haar kerngezin. De verzoekende partij is van oordeel dat de verwerende partij bijgevolg haar vluchtelingenstatuut ten onrechte intrekt.

2.2. Beoordeling

2.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de

devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De nationale overheden, inclusief nationale rechters, zijn ertoe gehouden wanneer zij intern recht toepassen, en met name bepalingen die specifiek werden aangenomen om tenuitvoerlegging te geven aan een richtlijn, deze bepalingen zoveel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (HvJ 5 oktober 2004, gevoegde zaken C-397/01 en C-403/01, Pfeiffer, §113).

Overeenkomstig artikel 57/6, §1, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 van de Vreemdelingenwet in te trekken.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/3/1, §1 en §3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan de vluchtelingenstatus intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid.”

Artikel 55/3/1, §3 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Wanneer de Commissaris-generaal de vluchtelingenstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”*

De bestreden beslissing bestaat derhalve uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat *in casu* de verzoekende partij een gevaar vormt voor de samenleving omdat zij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf.

De Raad bemerkt dat de wetgever de begrippen ‘bijzonder ernstig misdrijf’ en ‘gevaar voor de samenleving’ niet gedefinieerd heeft en dat de wil van de wetgever bijgevolg dient afgeleid te worden uit de voorbereidende werkzaamheden. De Raad benadrukt dienaangaande dat in de Memorie van toelichting bij de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming, op omstandige wijze uiteengezet wordt dat het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’ geenszins beperkt is tot ‘misdaden’ in de zin van het Belgisch Strafwetboek: *“Artikel 14.4, b) van Richtlijn 2011/95/EU vermeldt in de Franstalige versie het verzamelbegrip “crime”, en niet “infraction”. In de Belgische context verwijst het begrip “crime” op grond van classificatie in Boek I van het Strafwetboek echter alleen naar de meest ernstige misdrijven van het Strafwetboek. Bijgevolg wordt er in het ontwerp eveneens geopteerd voor het verzamelbegrip “infraction”. Hierdoor wordt het mogelijk om eveneens feiten in aanmerking te nemen die technisch gezien geen “crimes” in de zin van het Belgische Strafwetboek zouden zijn. De richtlijn viseert immers elk laakbaar feit, voor zover dit feit rechtsgeldig kan gekwalificeerd worden als “bijzonder ernstig.”* (zie p. 16-17 van het wetsontwerp, DOC 54 1197/001). Voor de invulling van het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’ gaf de staatssecretaris er immers “de voorkeur aan het CGVS een ruime beoordelingsmarge te laten” (zie p. 25 van het Verslag van de Commissie voor de binnenlandse zaken, de algemene zaken en het openbaar ambt, *Parl.St. Kamer*, DOC 54, 1197/003, 18-19). Artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet is dus niet louter beperkt tot personen die definitief veroordeeld zijn voor een “misdaad” in de zin van het Belgisch Strafwetboek, en kan derhalve ook toegepast worden in het geval de vreemdeling onherroepelijk veroordeeld werd voor het plegen van een wanbedrijf. Het zijn de aard en de ernst van de strafbare feiten waarvoor de verzoekende partij veroordeeld werd, die van doorslaggevend belang zijn voor de invulling van het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’.

Om te beoordelen of er sprake is van een gevaar voor de samenleving bij een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf, dient rekening te worden gehouden met de aard en de omstandigheden van het misdrijf. Uit de tekst van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat er een link moet bestaan tussen de ernst van het misdrijf en de beoordeling van het gevaar voor de samenleving.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij bij vonnis van 23 december 2016 van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, sectie correctionele rechtbank de verzoekende partij veroordeeld heeft tot een effectieve gevangenisstraf van vijftien maanden en een geldboete van honderd euro met vijftig decimes verhoogd wegens inbreuken op de artikelen 139 en 140, §1 van het Strafwetboek daar de verzoekende partij deelgenomen heeft aan enige activiteit van een terroristische groep, zijnde een gestructureerde vereniging van meer dan twee personen die sinds enige tijd bestaat en die in onderling overleg optreedt om terroristische misdrijven te plegen, als bedoeld in artikel 137 van het Strafwetboek; zij het ook verstrekken van gegevens of materiële middelen aan een terroristische groep of door het in enigerlei vorm financieren van enige activiteit van een terroristische groep, terwijl hij weet dat zijn deelname bijdraagt tot het plegen van een misdaad of wanbedrijf door een terroristische groep. Tegen dit vonnis heeft de verzoekende partij hoger beroep aangetekend.

Op 28 juni 2017 werd de verzoekende partij door het Hof van Beroep te Gent definitief veroordeeld tot een effectieve hoofdgevangenisstraf van vijftien maanden en geldboete van honderd euro, verhoogd met vijftig opdecimen omdat de verzoekende partij deelgenomen heeft aan de activiteiten van een terroristische groep wetende dat haar deelname bijdroeg aan het plegen van misdaden of wanbedrijven door die terroristische groep, dit door te helpen in de begeleiding en het transport van R.D. naar het Syrische strijdgebied zodat R.D. kon gaan strijden bij "Jaish al Muhajireen wal Ansar". Het staat vast dat de verzoekende partij tijdens de nacht van 9 op 10 februari 2013 A.M. en R.D. naar de luchthaven van Keulen heeft gevoerd. Ook wordt aangegeven dat de verzoekende partij van 30 mei 2013 tot 5 juni 2013 naar Turkije gereisd is met twee andere personen alwaar ze R.D. ontmoet hebben. Voorts wordt in voormeld arrest uiteengezet dat: *"op 25 juli 2013 omstreeks 18.40 uur werd het voertuig Audi A3, ingeschreven op naam van [K.I.] door de lokale politie van 'entre Sambre et meuse' gecontroleerd bij de steengroeve te 5150 Floreffe. Dit betreft een privéterrein dat niet toegankelijk is voor het publiek en waar een zwemverbod geldt. In het voertuig bevonden zich de beklaagde, [A.D.] (en niet [R.]), [A.K.], [T.M.] en [M.C.]. In de Ipad van [C.M.] werd een bericht van 29 september 2013 gevonden waarbij de beklaagde aan [C.M.] vraagt waar 'de tas' moet worden afgegeven waarop het adres [...] werd opgegeven. Dit betreffen de gegevens van [A.D.]. Verschillende leden van het gezin [A.D.] werden in verband gebracht met de gewapende jihad in Syrië. Op 19 januari, 19 april en 15 juli 2014 was de beklaagde aanwezig bij toespraken die door [A.K.] werden gehouden op de picknickplaats te Oudenburg. Uit de stelselmatige observatie, de retro's, de analyses van laptops, externe harde schijven en de uitlezing van gsm's blijkt op afdoende wijze dat de beklaagde nauwe contacten had met verschillende (oorspronkelijke) medebeklaagden in dit strafproces."* Er wordt gepreciseerd dat in de gegeven context het totaal onmogelijk is dat de verzoekende partij niet op de hoogte zou zijn geweest van het specifieke doel van het vervoer van R.D. en A.M. naar de luchthaven in Duitsland. Van een 'gewone vriendendienst' is er geen sprake. In dit verband wordt in het arrest van 28 juni 2017 aangegeven dat de verzoekende partij politieel gekend was voor haar extremistische geloofsovertuiging en er gesprekken geregistreerd werden waaruit het radicaal-extremistische gedachtengoed van de verzoekende partij blijkt. Hieromtrent wordt in voormeld arrest gepreciseerd dat: *"zo was er een discussie tussen enerzijds R.D. en V.V. en anderzijds de beklaagde over IS en de noodzaak en verplichting van jihad in Syrië. De beklaagde keurde IS en Baghdadi af omdat ze moslims doden en geen ongelovigen. De beklaagde had het over het bezetten van Amerika, Frankrijk en England, het bevrijden van Palestina en het schieten op Iran."* In voormeld vonnis wordt nog aangegeven dat de opgelegde straffen volledig gerechtvaardigd en noodzakelijk zijn gelet op de bijzondere ernst van de door de verzoekende partij gepleegde feiten. Voorts wijst de Raad erop dat *"De wetgever beschouwde deze vormen van bijdrage aan de misdaden en wanbedrijven gepleegd door de terroristische groep als zeer ernstige feiten, zelfs indien deze bijdragen geen rechtstreeks verband houden met het plegen van het misdrijf. Het bestaan van de terroristische groep hangt immers in ruime mate af van anonieme personen die zorgen voor de financiering ervan of hem een basis verschaffen door de verlening van materiële of intellectuele diensten (Wetsontwerp betreffende terroristische misdrijven, Parl. St. Kamer 2003-2004, nr. 51 0258/001, p.13)."*

Uit hetgeen voorafgaat blijkt duidelijk dat de verzoekende partij bewust was van het feit dat zij deelnam aan een georganiseerde activiteit van een terroristische groepering die beoogde daadwerkelijk terroristische misdrijven te plegen en dat zij door haar daden bijdroeg aan de uitvoering ervan.

Daarenboven wordt in het arrest van 28 juni 2017 aangegeven dat alle beklaagden een hoog veiligheidsbewustzijn hadden en ervan uitgingen dat ze door de veiligheidsdiensten gevolgd werden waardoor ze maatregelen namen om aan de aandacht van de politie- en veiligheidsdiensten (zowel Belgische als buitenlandse) te ontsnappen. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat: *“Tevens blijkt uit het arrest van het Hof van Beroep dat u de beschuldigingen aan uw adres steeds bent blijven ontkennen (arrest d.d.28/06/2017, 48^e blad), hetgeen wijst op een gebrek aan schuldinzicht.”* De feiten waarvoor de verzoekende partij veroordeeld is, zijn objectief zwaarwichtig en maatschappelijk onaanvaardbaar. Bij de bepaling van de strafmaat wees het Hof van beroep op de bijzondere ernst van de feiten. Ook blijkt uit het arrest van 28 juni 2017 dat het om internationale en georganiseerde feiten gaat, en dat de verzoekende partij politieel gekend was voor haar extremistische geloofsovertuiging en er gesprekken geregistreerd werden waaruit het radicaal-extremistische gedachtengoed van de verzoekende partij blijkt. Voorts wijst de Raad erop dat daden van internationaal terrorisme, algemeen en los van de deelneming van een staat, in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties (overweging 31 van de Kwalificatierichtlijn en HvJ B en D, C-57/09 en C-101/09, punt 83).

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat zij veroordeeld werd omdat ze louter hulp bood aan een terroristische organisatie en dat dit niet zou betekenen dat zij een gevaar voor de samenleving betekent, gaat de verzoekende partij voorbij aan het feit dat:

- zij wetens en willens geholpen heeft in de begeleiding en het transport van R.D. naar het Syrische strijdgebied zodat R.D. kon gaan strijden bij “Jaish al Muhajireen wal Ansar”;
- de verzoekende partij politieel gekend was voor haar extremistische geloofsovertuiging en er gesprekken geregistreerd werden waaruit het radicaal-extremistische gedachtengoed van de verzoekende partij blijkt;
- in voormeld vonnis wordt aangegeven dat de opgelegde straffen volledig gerechtvaardigd en noodzakelijk zijn gelet op de bijzondere ernst van de door de verzoekende partij gepleegde feiten.

Bijgevolg is er in casu geen sprake van het “louter” hulp bieden. De verzoekende partij is wederom haar bijdrage aan het minimaliseren wat van een gebrek aan schuldinzicht getuigt.

De commissaris-generaal kon op basis van het arrest van 28 juni 2017 daarbij rekening houdend met de aard en de bijzondere ernst van de daad en de strafmaat terecht vaststellen dat de verzoekende partij door haar toedoen een gevaar vormt voor de samenleving omdat zij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet. In dit verband kan er ook niet aan voorbijgegaan worden aan het gegeven dat in het arrest van 28 juni 2017 wordt aangegeven dat de verzoekende partij maatregelen nam om aan de aandacht van de politie- en veiligheidsdiensten (zowel Belgische als buitenlandse) te ontsnappen en een gebrek aan schuldinzicht heeft.

De verzoekende partij brengt met haar verdere uiteenzetting in het verzoekschrift geen argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op het voorgaande.

Immers, waar de verzoekende partij zich beroept op een schending van artikel 8 EVRM en het beginsel van de eenheid van het gezin, benadrukt de Raad nogmaals dat verzoekers gezinssituatie en zijn sociale banden in België niets afdoen aan de bijzondere ernst van het misdrijf waarvoor zij veroordeeld werd en evenmin afbreuk doen aan de vaststelling dat de verzoekende partij een gevaar vormt voor de samenleving omdat zij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toelaat de vluchtelingenstatus in te trekken. Dergelijke intrekking wordt uitdrukkelijk toegestaan door artikel 14.4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95). Nergens in voornoemde richtlijn wordt gesteld of bepaald dat een intrekking van de vluchtelingenstatus niet mogelijk is of zou zijn wanneer de familieleden van de betrokken vluchteling tevens op het grondgebied van dezelfde lidstaat verblijven. Artikel 23 van dezelfde richtlijn stelt weliswaar dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, maar dit belet de commissaris-generaal aldus niet om de vluchtelingenstatus van een persoon in te trekken wanneer de constitutieve voorwaarden van artikel 14.4 van de richtlijn 2011/95 *juncto* artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet vervuld zijn, hetgeen *in casu* het geval is. De verzoekende partij gaat er in deze overigens aan voorbij dat de bestreden beslissing er op geen enkele wijze toe strekt een

inmenging in zijn gezins- of privéleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn. De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe het gezinsleven van de verzoekende partij te verhinderen of te bemoeilijken. Evenmin heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat de verzoekende partij feitelijk gescheiden wordt van haar gezin. Immers, niettegenstaande in de bestreden beslissing een advies wordt gegeven over de verenigbaarheid van een eventuele verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, welk advies een wettelijke verplichting is die uitdrukkelijk wordt opgelegd door artikel 55/3/1, §3 van de Vreemdelingenwet, houdt de bestreden beslissing enkel in dat verzoekers vluchtelingenstatus wordt ingetrokken in toepassing van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet en bevat deze zelf geen verwijderingsmaatregel. Het is dus pas op het ogenblik dat ten aanzien van de verzoekende partij daadwerkelijk een beslissing wordt genomen tot beëindiging van haar verblijf, die als een afzonderlijke beslissing kan worden aangevochten, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zich opdringt. Om deze reden wordt de schending van artikel 8 EVRM en van het beginsel van eenheid van het gezin in het kader van onderhavige procedure niet dienstig aangevoerd.

Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit artikel 57/6, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 55/3/1, §3 van diezelfde wet. Krachtens deze bepaling verstrekt de commissaris-generaal, wanneer hij de vluchtelingenstatus intrekt met toepassing van artikel 55/3/1, §1, een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat het Europees Hof van Justitie zich in het arrest M. tegen Tsjechië en X. en X. tegen België, van 14 mei 2019, in de gevoegde zaken C-391/16, C77/17 en C-78/17, heeft uitgesproken over de interpretatie van artikel 14, lid 4 van de richtlijn 2011/95. Het Hof sprak zich uit over de vraag of artikel 14, leden 4 tot en met 6, van richtlijn 2011/95 kan worden uitgelegd dat geen afbreuk wordt gedaan aan het door de voorschriften van het Verdrag van Genève gewaarborgde beschermingsniveau, zoals artikel 78, lid 1 VWEU en artikel 18 van het Handvest vereisen en verklaarde voor recht: *“Uit het onderzoek van artikel 14, leden 4 tot en met 6, van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, zijn geen feiten of omstandigheden naar voren gekomen die de geldigheid van die bepaling uit het oogpunt van artikel 78, lid 1, VWEU en artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie kunnen aantasten.”*

Het Hof wees er in voornoemd arrest vooreerst op dat in artikel 2, onder e) van richtlijn 2011/95 het begrip *“vluchtelingenstatus”* wordt gedefinieerd als *“de erkenning door een lidstaat van een onderdaan van een derde land of een staatloze als vluchteling”*. Zoals blijkt uit overweging 21 van die Richtlijn, heeft deze erkenning declaratoire kracht en is zij niet constitutief voor de hoedanigheid van vluchteling. Derhalve is een derdelander of staatloze die voldoet aan de in hoofdstuk III van Richtlijn 2011/95 genoemde materiële voorwaarden, in het kader van het bij deze richtlijn ingevoerde stelsel alleen al om die reden een vluchteling in de zin van artikel 2, onder d) van die richtlijn en artikel 1, afdeling A van het Verdrag van Genève. Het Hof benadrukte ook dat de hoedanigheid van *“vluchteling”* in de zin van artikel 2, onder d) van richtlijn 2011/95 en artikel 1, afdeling A van het Verdrag van Genève niet afhangt van de formele erkenning van die hoedanigheid door verlening van de *“vluchtelingenstatus”* in de zin van artikel 2, onder e) van die Richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 13 ervan (§§ 85-86 en 92).

Het Hof oordeelde dat *“artikel 14, leden 4 tot en met 6, van richtlijn 2011/95 niet aldus kan worden uitgelegd dat de intrekking van de vluchtelingenstatus of de weigering deze status te verlenen tot gevolg heeft dat de betrokken derdelander of staatloze die voldoet aan de materiële voorwaarden van artikel 2, onder d), van die richtlijn, gelezen in samenhang met de bepalingen van hoofdstuk III ervan, de hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 1, afdeling A, van het Verdrag van Genève wordt ontzegd, waardoor hem de internationale bescherming zou worden onthouden die hem krachtens artikel 18 van het Handvest moet worden geboden met inachtneming van dat verdrag.”* (§100).

Hieruit volgt dat een intrekking van deze status in toepassing van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 14, §4 van richtlijn 2011/95, de verzoekende partij haar hoedanigheid als vluchteling niet doet verliezen (§§ 98, 99 en 110). Immers *“Zoals uitdrukkelijk is bepaald in artikel 14, lid 6, van richtlijn 2011/95, zijn of blijven die personen evenwel in het genot van een aantal rechten die zijn vastgelegd in het Verdrag van Genève”* (§ 99). Bovendien

"[kunnen] dergelijke personen niet (...) worden teruggeleid op grond van artikel 21, lid 2, van richtlijn 2011/95 indien zij daardoor het risico zouden lopen dat hun in artikel 4 en artikel 19, lid 2, van het Handvest neergelegde grondrechten worden geschonden." (§110).

In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat de verzoekende partij noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Rusland.

Volledigheidshalve benadrukt de Raad te dezen dat in het kader van huidig beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over de intrekking van de vluchtelingenstatus, en niet over de beëindiging van het verblijf en de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer. De Raad herhaalt te dezen dat, niettegenstaande in de bestreden beslissing een advies wordt gegeven over de verenigbaarheid van een eventuele verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, welk advies een wettelijke verplichting is die uitdrukkelijk wordt opgelegd door artikel 55/3/1, §3 van de Vreemdelingenwet, deze beslissing immers geen verwijderingsmaatregel bevat. Het advies van de commissaris-generaal gaat slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet zodat het advies geen aanvechtbare rechtshandeling vormt (RvS, arrest nr. 234.824 van 24 mei 2016).

De Raad benadrukt te dezen nogmaals dat de beslissing tot intrekking van verzoekers vluchtelingenstatus louter een intrekking van *"de formele erkenning van zijn hoedanigheid van vluchteling"* betreft. Ten gevolge van deze beslissing wordt het verblijf van de verzoekende partij evenmin beëindigd en belandt zij dus niet in de illegaliteit. Bijgevolg is het betoog van de verzoekende partij waar zij stelt dat ze niet mag teruggestuurd worden naar haar land van herkomst en dat de illegaliteit absoluut nefast is voor de re-integratie van gedetineerden met een geradicaliseerd profiel niet dienstig.

In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert dat zich een intrekking van de vluchtelingenstatus opdringt daar niet kan betwijfeld worden dat de verzoekende partij een gevaar vormt voor de samenleving omdat zij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De middelen zijn ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De intrekking van de vluchtelingenstatus wordt bevestigd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS